

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 11/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 11/02

Sprawa C-819/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Stichting Cartel Compensation, Equilib Netherlands BV/ Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV i in. [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 81, 84 i 85 WE – Artykuł 53 porozumienia EOG – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Zachowania przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego między Europejskim Obszarem Gospodarczym (EOG) a państwami trzecimi, które miały miejsce pod rządami art. 84 i 85 WE – Powództwo o naprawienie szkody – Właściwość sądów krajowych do stosowania art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG]

2

2022/C 11/03

Sprawa C-852/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Ivanowi Gavanozovowi [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2014/41/UE – Europejski nakaz dochodzeniowy w sprawach karnych – Artykuł 14 – Skarga – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Brak środków odwoławczych w wydającym nakaz państwie członkowskim – Nakaz przeprowadzenia przeszukania, zajęcia i przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji]

3

2022/C 11/04	Sprawa C-933/19 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. – Autostrada Wielkopolska S.A./ Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska [Odwwołanie – Pomoc państwa – Koncesja na płatną autostradę – Ustawa przewidująca zwolnienie niektórych pojazdów z opłat za przejazd – Rekompensata przyznana koncesjonariuszowi przez państwo członkowskie z tytułu utraty przychodów – Wirtualna opłata za przejazd – Rekompensata uznana przez Komisję Europejską za nadmierną i za zawierającą w sobie pomoc – Decyzja Komisji stwierdzająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Prawa procesowe beneficjenta pomocy – Obowiązek zachowania przez Komisję szczególnej staranności – Pojęcie „pomocy państwa” – Korzyść – Spodziewana poprawa sytuacji finansowej koncesjonariusza – Kryterium podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Przeinaczenie dowodów – Brak uzasadnienia – Przeinaczenie treści spornej decyzji – Zastąpienie uzasadnienia innym uzasadnieniem – Odwrócenie ciężaru dowodu – Naruszenie zasady pierwszeństwa prawa Unii – Kontrola sądowa, jakiej ma dokonać Sąd – Obowiązki i ograniczenia]	3
2022/C 11/05	Sprawa C-938/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG/ Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 2 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 3 lit. e) – Pojęcie „instalacji” – Wpływ na emisje i zanieczyszczenie – Urządzenia pomocnicze niepowodujące emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 10a – Przejściowy system przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Wzór gromadzenia danych – Skorygowana kwota kwalifikowalności – Metoda obliczania – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci – Eksport zimna do podmiotu należącego do sektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji]	4
2022/C 11/06	Sprawa C-948/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – UAB „Manpower Lit”/ E.S., M.L., M.P., V.V., R.V. [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Praca tymczasowa – Dyrektywa 2008/104/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Pojęcia „przedsiębiorstwa publicznego” i „prowadzenia działalności gospodarczej” – Agencje Unii Europejskiej – Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) jako „przedsiębiorstwo użytkownik” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Podstawowe warunki pracy i zatrudnienia – Pojęcie „tego samego stanowiska” – Rozporządzenie (WE) nr 1922/2006 – Artykuł 335 TFUE – Zasada autonomii administracyjnej instytucji Unii – Artykuł 336 TFUE – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii]	5
2022/C 11/07	Sprawa C-91/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – LW/ Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/EU – Artykuły 3 i 23 – Korzystniejsze normy, jakie państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić w celu rozszerzenia ochrony wynikającej z azylu lub ochrony uzupełniającej na członków rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej – Nadanie pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku na podstawie statusu uchodźcy uzyskanego przez jego rodzica – Utrzymanie jedności rodziny – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka]	6
2022/C 11/08	Sprawa C-106/20 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. – Republika Grecka/Komisja Europejska [Odwwołanie – Wspólna polityka rolna – EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską – Wydatki poniesione przez Republikę Grecką – Procedura rozliczania zgodności – Zarzut podniesiony po raz pierwszy na ustnym etapie postępowania w pierwszej instancji – Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 – Artykuł 2 pkt 2 – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 4 ust. 1 lit. h) – Pojęcie „trwałych użytków zielonych” – Przeinaczenie dowodów – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 907/2014 – Artykuł 12 ust. 4 – Jednorazowa korekta – Warunki – Ciężar dowodu]	7

2022/C 11/09	Sprawa C-168/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 listopada 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (business and property courts, insolvency and companies list) – Zjednoczone Królestwo] – BJ, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M, oraz OV, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M/ Pani M, MH, ILA, pan M [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 49 TFUE – Równość traktowania – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 ust. 1 – Przepisy Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uzależniające co do zasady pełne i automatyczne wyłączenie uprawnień emerytalnych wynikających z programu emerytalnego z masy upadłości od wymogu zatwierdzenia danego programu emerytalnego do celów podatkowych – Nałożenie tego wymogu w postępowaniu upadłościowym na obywatela Unii, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się w celu stałego wykonywania działalności na własny rachunek w Zjednoczonym Królestwie – Uprawnienia emerytalne wywodzone przez tego obywatela Unii z programu emerytalnego ustanowionego i zatwierdzonego do celów podatkowych w państwie członkowskim pochodzenia – Wykluczenie tych uprawnień emerytalnych z korzyści wynikających z rzezonego wyłączenia z masy upadłości – Zastosowanie do tych uprawnień emerytalnych systemu wyłączenia z masy upadłości znacznie mniej korzystnego dla upadłego]	7
2022/C 11/10	Sprawa C-214/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Labour Court, Ireland – Irlandia) – MG / Dublin City Council [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Członek ochotniczej straży pożarnej – Dyżur pozazakładowy – Wykonywanie, w okresie dyżuru, indywidualnej działalności zawodowej – Ograniczenia wynikające z systemu dyżuru pozazakładowego]	8
2022/C 11/11	Sprawa C-281/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Ferimet SL / Administración General del Estado [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia – Artykuł 199 – System odwrotnego obciążenia – Zasada neutralności podatkowej – Materialne przesłanki prawa do odliczenia – Status podatnika dostawcy – Ciężar dowodu – Oszustwo – Praktyka stanowiąca nadużycie – Faktura wskazująca fikcyjnego dostawcę]	9
2022/C 11/12	Sprawa C-315/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Regione Veneto / Plan Eco Srl [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 – Przemieszczanie odpadów – Artykuł 3 ust. 5 i art. 11 ust. 1 lit. i) – Dyrektywa 2008/98/WE – Gospodarowanie odpadami – Artykuł 16 – Zasady samowystarczalności i bliskości – Decyzja 2000/532/WE – Europejski katalog odpadów (EWC) – Zmieszane odpady komunalne poddawane mechanicznemu przetwarzaniu niezmieniającemu ich charakteru]	9
2022/C 11/13	Sprawa C-340/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2021 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Bank Sepah / Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Środki ograniczające wobec Islamskiej Republiki Iranu – Rozporządzenie (WE) nr 423/2007 – Zamrożenie środków finansowych osób, podmiotów lub organów uznanych przez Radę Unii Europejskiej za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej – Pojęcia „zamrożenia środków finansowych” oraz „zamrożenia zasobów gospodarczych” – Możliwość zastosowania środka zabezpieczającego wobec zamrożonych środków finansowych i zasobów gospodarczych – Wierzytelność powstała przed zamrożeniem aktywów i niezwiązana z irańskim programem jądrowym i pocisków balistycznych]	10
2022/C 11/14	Sprawa C-388/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV / Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Przekazywanie konsumentom informacji na temat żywności – Artykuł 9 ust. 1 lit. l) – Informacja o wartości odżywczej – Artykuł 31 ust. 3 akapit drugi – Obliczanie wartości energetycznej i ilości składników odżywczych – Możliwość podania takich informacji w odniesieniu do żywności po przygotowaniu – Warunki – Artykuł 33 ust. 2 akapit drugi – Wyrażanie ilości w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość żywności]	11

2022/C 11/15	Sprawa C-398/20: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně – Republika Czeska) – ELVOSPOL / Odvolací finanční ředitelství [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Obniżenie podstawy opodatkowania VAT – Całkowite lub częściowe niewywiązanie się z płatności ze względu na upadłość dłużnika – Warunki określone przez przepisy krajowe do celów korekty VAT należnego – Warunek, wedle którego wierzytelność częściowo lub całkowicie niezapłacona nie może powstać w okresie sześciu miesięcy przed orzeczeniem o ogłoszeniu upadłości spółki będącej dłużnikiem – Niezgodność]	12
2022/C 11/16	Sprawa C-424/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 maja 2021 r. w sprawie T-638/19, Sun Stars & Sons/EUIPO – Valvis Holding (AC AQUA AC), wniesione w dniu 12 lipca 2021 r. przez Sun Stars & Sons Pte Ltd	12
2022/C 11/17	Sprawa C-425/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 maja 2021 r. w sprawie T-637/19, Sun Stars & Sons/EUIPO – Carpathian Springs (AQUA CARPATICA), wniesione w dniu 12 lipca 2021 r. przez Sun Stars & Sons Pte Ltd	13
2022/C 11/18	Sprawa C-459/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 26 lipca 2021 r. – The Navigator Company S.A., Navigator Pulp Figueira S.A./ Autoridade Tributária e Aduaneira	13
2022/C 11/19	Sprawa C-465/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 31 maja 2021 r. w sprawie T-332/20, König Ludwig International / EUIPO, wniesione w dniu 29 lipca 2021 r. przez König Ludwig International GmbH & Co. KG	13
2022/C 11/20	Sprawa C-564/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 14 września 2021 r. – BU/Republika Federalna Niemiec	14
2022/C 11/21	Sprawa C-588/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-185/19, Public.Resource.Org, Inc. and Right to Know CLG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez Public.Resource.Org, Inc., Right to Know CLG	14
2022/C 11/22	Sprawa C-598/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 28 września 2021 r. – SP, CI / Všeobecná úverová banka a.s.	16
2022/C 11/23	Sprawa C-604/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga, Juízo Administrativo Comum (Portugalia) w dniu 28 września 2021 r. – Vapo Atlantic SA / Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E. (ENSE)	17
2022/C 11/24	Sprawa C-615/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényszék (Węgry) w dniu 4 października 2021 r. – Napfény-Toll Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	18
2022/C 11/25	Sprawa C-657/21: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2021 r. – Parlament Europejski/Komisja Europejska	18
2022/C 11/26	Sprawa C-665/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 września 2021 r. w sprawie T-277/20, MKB Multifunds/Komisja, wniesione w dniu 5 listopada 2021 r. przez MKB Multifunds BV	19
2022/C 11/27	Sprawa C-673/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-377/20, KN/EKES, wniesione w dniu 9 listopada 2021 r. przez KN	20
Sąd		
2022/C 11/28	Sprawa T-602/15 RENV: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Jenkinson/Rada i in. [Klauzula arbitrażowa – Międzynarodowy personel cywilny misji międzynarodowych Unii Europejskiej – Zatrudnienie na podstawie umowy – Kolejne umowy o pracę na czas określony – Żądanie przekształcenia wszystkich stosunków umownych w jedną umowę o pracę na czas nieokreślony – Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności umownej – Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej]	22

2022/C 11/29	Sprawa T-495/19: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Rumunia/Komisja [Prawo instytucjonalne – Europejska inicjatywa obywatelska – Polityka spójności – Regiony, w których zamieszkują mniejszości narodowe – Decyzja o rejestracji – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Artykuł 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 – Obowiązek uzasadnienia]	22
2022/C 11/30	Sprawa T-661/19: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Sasol Germany i in./Komisja [REACH – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Ustalenie listy substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Decyzja identyfikująca 4-tert-butylofenol jako substancję spełniającą kryteria włączenia na listę – Artykuł 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Podejście oparte na mocy dowodowej przedstawionych dowodów – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność]	23
2022/C 11/31	Sprawa T-41/20: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Di Bernardo/Komisja [Służba Publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty – Warunki dopuszczenia – Niemieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Niewystarczające doświadczenie zawodowe – Artykuł 266 TFUE – Decyzja wydana w wykonaniu wyroku Sądu – Środki wymagane przy wykonaniu wyroku stwierdzającego nieważność – Artykuł 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego – Równość traktowania – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność]	24
2022/C 11/32	Sprawa T-218/20: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Alkattan/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do rzetelnego procesu – Błąd w ocenie – Określenie kryteriów umieszczenia w wykazie]	24
2022/C 11/33	Sprawa T-532/20: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Phi Group/EUIPO – Gruppo Cadoro (REDELLO) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego REDELLO – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy CADELLO 88 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	25
2022/C 11/34	Sprawa T-678/20: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Solar Electric i in./Komisja [Pomoc państwa – Rynek energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, w tym energii fotowoltaicznej – Przewidziany we francuskiej ustawie obowiązek zakupu energii elektrycznej po cenie wyższej od ceny rynkowej – Odrzucenie skargi do Komisji – Artykuł 12 ust. 1 i art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/1589 – Zakres stosowania]	26
2022/C 11/35	Sprawy połączone T-758/20 i T-759/20: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Monster Energy/EUIPO – Frito-Lay Trading Company (MONSTER i MONSTER ENERGY) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowne unijne znaki towarowe MONSTER i MONSTER ENERGY – Rzeczywiste używanie znaków towarowych – Używanie w odniesieniu do towarów, dla których znaki towarowe są zarejestrowane – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	26
2022/C 11/36	Sprawa T-73/21: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – PIK-KO/EUIPO – Haribo Ricqlés Zan (P.I.C. Co.) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy P.I.C. Co. – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy PIK – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] – Częściowe unieważnienie prawa do znaku]	27
2022/C 11/37	Sprawa T-556/21: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – Lyubetskaya/Rada	27
2022/C 11/38	Sprawa T-557/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Omelyanyuk/Rada	28
2022/C 11/39	Sprawa T-579/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Gusachenka/Rada	29
2022/C 11/40	Sprawa T-580/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Haidukevich/Rada	29
2022/C 11/41	Sprawa T-581/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Skryba/Rada	30
2022/C 11/42	Sprawa T-582/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Rubnikovich/Rada	30
2022/C 11/43	Sprawa T-582/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Bakhanovich/Rada	31
2022/C 11/44	Sprawa T-671/21: Skarga wniesiona w dniu 18 października 2021 r. – NFL Properties Europe/EUIPO – Groupe Duval (DUUUVAL)	31

2022/C 11/45	Sprawa T-685/21: Skarga wniesiona w dniu 18 października 2021 r. – IR/Komisja	32
2022/C 11/46	Sprawa T-703/21: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2021 r. – Zielonogórski Klub Żużlowy Sportowa/EUIPO – Falubaz Polska (FALUBAZ)	33
2022/C 11/47	Sprawa T-710/21: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – Roos i in./Parlament	34
2022/C 11/48	Sprawa T-720/21: Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2021 r. – G.J. Riedel/EUIPO – Brew Dog (Punk)	35
2022/C 11/49	Sprawa T-722/21: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2021 r. – D’Amato i in./Parlament	36
2022/C 11/50	Sprawa T-723/21: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2021 r. – Rooken i in./Parlament	36
2022/C 11/51	Sprawa T-726/21: Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2021 r. – Rolex/EUIPO – PWT (Przedstawienie korony)	37
2022/C 11/52	Sprawa T-727/21: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2021 r. – TO/EASO	37
2022/C 11/53	Sprawa T-728/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – LW/Komisja	38

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 11/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 2 z 3.1.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 513 z 20.12.2021

Dz.U. C 502 z 13.12.2021

Dz.U. C 490 z 6.12.2021

Dz.U. C 481 z 29.11.2021

Dz.U. C 471 z 22.11.2021

Dz.U. C 462 z 15.11.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Stichting Cartel Compensation, Equilib Netherlands BV / Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV i in.

(Sprawa C-819/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 81, 84 i 85 WE – Artykuł 53 porozumienia EOG – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Zachowania przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego między Europejskim Obszarem Gospodarczym (EOG) a państwami trzecimi, które miały miejsce pod rządami art. 84 i 85 WE – Powództwo o naprawienie szkody – Właściwość sądów krajowych do stosowania art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG]

(2022/C 11/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym*Strona powodowa:* Stichting Cartel Compensation, Equilib Netherlands BV*Strona pozwana:* Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV, Martinair Holland NV, Deutsche Lufthansa AG, Lufthansa Cargo AG, British Airways plc, Air France SA, Singapore Airlines Ltd, Singapore Airlines Cargo Pte Ltd, Swiss International Air Lines AG, Air Canada, Cathay Pacific Airways Ltd, Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden, SAS AB, SAS Cargo Group A/S**Sentencja**

Artykuły 81, 84 i 85 WE oraz art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy jest właściwy do stosowania art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w sporze z zakresu prawa prywatnego dotyczącym wniesionego do niego po wejściu w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [WE] powództwa o odszkodowanie do zachowań przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego między państwem członkowskim a państwem trzecim innym niż Szwajcaria, które miały miejsce przed dniem 1 maja 2004 r., do zachowań przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego między państwem członkowskim a Szwajcarią, które miały miejsce przed dniem 1 czerwca 2002 r., oraz do zachowań przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego między państwem należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego niebędącym państwem członkowskim a państwem trzecim, które miały miejsce przed dniem 19 maja 2005 r., nawet jeśli w odniesieniu do tych zachowań nie wydano żadnej decyzji na podstawie art. 84 lub 85 WE, o ile wspomniane zachowania mogły mieć wpływ odpowiednio na handel między państwami członkowskimi i na handel między umawiającymi się stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Ivanowi Gavanzovowi

(Sprawa C-852/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2014/41/UE – Europejski nakaz dochodzeniowy w sprawach karnych – Artykuł 14 – Skarga – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Brak środków odwoławczych w wydającym nakaz państwie członkowskim – Nakaz przeprowadzenia przeszukania, zajęcia i przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji]

(2022/C 11/03)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Ivan Gavanzov

Sentencja

- 1) Artykuł 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych, rozpatrywany w związku z art. 24 ust. 7 tej dyrektywy i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego wydającego europejski nakaz dochodzeniowy, w którym nie przewidziano żadnego środka odwoławczego od wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego dokonania przeszukania i zajęcia oraz przeprowadzenia przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji.
- 2) Artykuł 6 dyrektywy 2014/41, rozpatrywany w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 4 ust. 3 TUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wydaniu przez właściwy organ państwa członkowskiego europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego dokonania przeszukania i zajęcia oraz przeprowadzenia przesłuchania świadka w ramach wideokonferencji, gdy w uregulowaniu tego państwa członkowskiego nie przewidziano żadnego środka odwoławczego od wydania takiego europejskiego nakazu dochodzeniowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. – Autostrada Wielkopolska S.A./ Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-933/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Koncesja na płatną autostradę – Ustawa przewidująca zwolnienie niektórych pojazdów z opłat za przejazd – Rekompensata przyznana koncesjonariuszowi przez państwo członkowskie z tytułu utraty przychodów – Wirtualna opłata za przejazd – Rekompensata uznana przez Komisję Europejską za nadmierną i za zawierającą w sobie pomoc – Decyzja Komisji stwierdzająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Prawa procesowe beneficjenta pomocy – Obowiązek zachowania przez Komisję szczególnej staranności – Pojęcie „pomocy państwa” – Korzyść – Spodziewana poprawa sytuacji finansowej koncesjonariusza – Kryterium podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Przeinaczenie dowodów – Brak uzasadnienia – Przeinaczenie treści spornej decyzji – Zastąpienie uzasadnienia innym uzasadnieniem – Odwrócenie ciężaru dowodu – Naruszenie zasady pierwszeństwa prawa Unii – Kontrola sądowa, jakiej ma dokonać Sąd – Obowiązki i ograniczenia]

(2022/C 11/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Autostrada Wielkopolska S.A. (przedstawiciele: O. Geiss, Rechtsanwalt, i T. Siakka, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, K. Herrmann i S. Noë, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Rzotkiewicz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Autostrada Wielkopolska S.A. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-938/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 2 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 3 lit. e) – Pojęcie „instalacji” – Wpływ na emisje i zanieczyszczenie – Urządzenia pomocnicze niepowodujące emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 10a – Przejściowy system przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Wzór gromadzenia danych – Skorygowana kwota kwalifikowalności – Metoda obliczania – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci – Eksport zimna do podmiotu należącego do sektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji]

(2022/C 11/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na włączenie do granic instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej jednostek pomocniczych, które nie emitują gazów cieplarnianych, o ile jednostki te spełniają kryteria przewidziane w art. 3 lit. e) wskazanej dyrektywy, ze zmianami, a w szczególności mogą mieć wpływ na emisje gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II do owej dyrektywy, ze zmianami, oraz zanieczyszczenie, którego emisje te są źródłem.

- 2) Skorygowana kwota kwalifikowalności zawarta we wzorze gromadzenia danych opracowanym przez Komisję na podstawie art. 7 ust. 5 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady stanowi – nawet jeśli mierzalne ciepło importowane z instalacji nieobjętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej można przypisać do konkretnego przepływu ciepła – jednolitą kwotę, która, w szczególności na potrzeby obliczenia liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, powinna być obliczana i stosowana zgodnie z ogólnym podejściem do przepływów ciepła w tej podinstalacji.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że dany proces podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe nie jest wykorzystywany w sektorze lub podsektorze narażonym na znaczące ryzyko ucieczki emisji, w wypadku gdy proces ten dotyczy ciepła wykorzystanego do wytworzenia zimna eksportowanego do podmiotu – i zużywanego przez ten podmiot – który nie jest objęty systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej i który należy do sektora lub podsektora uznawanego za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, ponieważ ciepło nie jest wykorzystywane przez ten podmiot.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – UAB „Manpower Lit” / E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

(Sprawa C-948/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Praca tymczasowa – Dyrektywa 2008/104/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Pojęcia „przedsiębiorstwa publicznego” i „prowadzenia działalności gospodarczej” – Agencje Unii Europejskiej – Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) jako „przedsiębiorstwo użytkownik” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Podstawowe warunki pracy i zatrudnienia – Pojęcie „tego samego stanowiska” – Rozporządzenie (WE) nr 1922/2006 – Artykuł 335 TFUE – Zasada autonomii administracyjnej instytucji Unii – Artykuł 336 TFUE – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii]

(2022/C 11/06)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UAB „Manpower Lit”

Strona pozwana: E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

Sentencja

- 1) Artykuł 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tej dyrektywy objęte jest udostępnienie przez agencję pracy tymczasowej osób, które zawarły z tą agencją umowę o pracę w Europejskim Instytucie ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), w celu świadczenia jej w tym instytucie.

- 2) Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 2008/104 należy interpretować w ten sposób, że stanowisko zajmowane przez pracownika tymczasowego udostępnionego Europejskiemu Instytutowi ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) można uznać za stanowiące „to samo stanowisko” w rozumieniu tego przepisu nawet przy założeniu, że wszystkie stanowiska, w odniesieniu do których EIGE zatrudnia personel bezpośrednio, obejmują zadania, które mogą wykonywać wyłącznie osoby podlegające regulaminowi pracownicemu urzędników Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – LW / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-91/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/EU – Artykuły 3 i 23 – Korzystniejsze normy, jakie państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić w celu rozszerzenia ochrony wynikającej z azylu lub ochrony uzupełniającej na członków rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej – Nadanie pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku na podstawie statusu uchodźcy uzyskanego przez jego rodzica – Utrzymanie jedności rodziny – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka]

(2022/C 11/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LW

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 3 i art. 23 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie możliwości nadania przez państwo członkowskie na podstawie korzystniejszych przepisów prawa krajowego, mających na celu utrzymanie jedności rodziny, pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku obywatela państwa trzeciego, który uzyskał ten status na podstawie systemu ustanowionego przez tę dyrektywę, nawet jeśli to dziecko urodziło się na terytorium tego państwa członkowskiego i posiada, za pośrednictwem drugiego ze swoich rodziców, obywatelstwo innego państwa trzeciego, na którego terytorium nie groziłoby mu prześladowanie, pod warunkiem, że do tego dziecka nie znajduje zastosowania podstawa wykluczenia, o której mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, oraz że owo dziecko nie ma, wskutek posiadanego obywatelstwa lub innych elementów charakteryzujących jego osobisty status prawny, prawa do lepszego traktowania we wspomnianym państwie członkowskim w porównaniu z sytuacją, w której nadano by mu status uchodźcy. W tym kontekście nie ma znaczenia ustalenie, czy od dziecka i jego rodziców można racjonalnie oczekiwać osiedlenia się na terytorium tego innego państwa trzeciego.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. – Republika Grecka/Komisja Europejska

(Sprawa C-106/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Wspólna polityka rolna – EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską – Wydatki poniesione przez Republikę Grecką – Procedura rozliczania zgodności – Zarzut podniesiony po raz pierwszy na ustnym etapie postępowania w pierwszej instancji – Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 – Artykuł 2 pkt 2 – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 4 ust. 1 lit. h) – Pojęcie „trwałych użytków zielonych” – Przeinaczenie dowodów – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 907/2014 – Artykuł 12 ust. 4 – Jednorazowa korekta – Warunki – Ciężar dowodu]

(2022/C 11/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, E. Leftheriotou i A. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i A. Sauka, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 listopada 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (business and property courts, insolvency and companies list) – Zjednoczone Królestwo] – BJ, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M, oraz OV, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M / Pani M, MH, ILA, pan M

(Sprawa C-168/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 49 TFUE – Równość traktowania – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 ust. 1 – Przepisy Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uzależniające co do zasady pełne i automatyczne wyłączenie uprawnień emerytalnych wynikających z programu emerytalnego z masy upadłości od wymogu zatwierdzenia danego programu emerytalnego do celów podatkowych – Nałożenie tego wymogu w postępowaniu upadłościowym na obywatela Unii, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się w celu stałego wykonywania działalności na własny rachunek w Zjednoczonym Królestwie – Uprawnienia emerytalne wywodzone przez tego obywatela Unii z programu emerytalnego ustanowionego i zatwierdzonego do celów podatkowych w państwie członkowskim pochodzenia – Wykluczenie tych uprawnień emerytalnych z korzyści wynikających z rzeczonego wyłączenia z masy upadłości – Zastosowanie do tych uprawnień emerytalnych systemu wyłączenia z masy upadłości znacznie mniej korzystnego dla upadłego]

(2022/C 11/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (business and property courts, insolvency and companies list)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BJ, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M, oraz OV, działający w charakterze syndyka masy upadłości pana M

Strona pozwana: pani M, MH, ILA, pan M

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa państwa członkowskiego, który uzależnia co do zasady pełne i automatyczne wyłączenie z masy upadłości uprawnień emerytalnych wynikających z programu emerytalnego od wymogu, aby w chwili ogłoszenia upadłości dany program był zatwierdzony do celów podatkowych w tym państwie, jeżeli wymóg ten jest ustanowiony w sytuacji, w której obywatel Unii, który przed ogłoszeniem upadłości skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, osiedlając się na stałe w tym państwie w celu prowadzenia tam działalności gospodarczej na własny rachunek, wywodzi uprawnienia emerytalne z programu emerytalnego ustanowionego i zatwierdzonego do celów podatkowych w państwie członkowskim pochodzenia, chyba że ograniczenie swobody przedsiębiorczości przewidziane w tym przepisie krajowym jest uzasadnione, gdy stanowi nadrzędny wzgląd interesu ogólnego, jest odpowiednie dla zagwarantowania realizacji celu, któremu służy ten przepis, i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Labour Court, Ireland – Irlandia) – MG / Dublin City Council

(Sprawa C-214/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Członek ochotniczej straży pożarnej – Dyżur pozazakładowy – Wykonywanie, w okresie dyżuru, indywidualnej działalności zawodowej – Ograniczenia wynikające z systemu dyżuru pozazakładowego]

(2022/C 11/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

The Labour Court, Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MG

Strona pozwana: Dublin City Council

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że okres dyżuru pozazakładowego pełnionego przez członka ochotniczej straży pożarnej, podczas którego pracownik ten wykonuje za zgodą pracodawcy działalność zawodową na własny rachunek, lecz w razie nagłego wezwania powinien w maksymalnym czasie dziesięciu minut powrócić do remizy, do której został przydzielony, nie stanowi „czasu pracy” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli z całościowej oceny wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności z zakresu i szczegółowych zasad tej możliwości wykonywania innej działalności zawodowej, jak również z braku obowiązku uczestniczenia we wszystkich interwencjach przeprowadzanych w tej remizie wynika, że ograniczenia nałożone na wspomnianego pracownika w tym okresie nie mają takiego charakteru, że obiektywnie i bardzo znacząco wpływają na jego zdolność do swobodnego zarządzania podczas rzeczonoego okresu czasem, w którym nie wymaga się od niego świadczenia pracy w charakterze członka straży pożarnej.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Ferimet SL / Administración General del Estado

(Sprawa C-281/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia – Artykuł 199 – System odwrotnego obciążenia – Zasada neutralności podatkowej – Materialne przesłanki prawa do odliczenia – Status podatnika dostawcy – Ciężar dowodu – Oszustwo – Praktyka stanowiąca nadużycie – Faktura wskazująca fikcyjnego dostawcę]

(2022/C 11/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Ferimet SL

Druga strona postępowania: Administración General del Estado

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadą neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że podatnikowi należy odmówić możliwości skorzystania z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) związanego z nabyciem towarów, które zostały mu dostarczone, jeżeli podatnik ten świadomie wskazał fikcyjnego dostawcę na fakturze, którą sam wystawił za tę transakcję w ramach stosowania systemu odwrotnego obciążenia, jeżeli, przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych przez wspomnianego podatnika, brakuje danych koniecznych dla sprawdzenia, czy rzeczywisty dostawca miał status podatnika, lub jeżeli w wymagany prawem sposób wykazano, iż wspomniany podatnik dopuścił się oszustwa w zakresie VAT lub wiedział lub powinien był wiedzieć, że powoływana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia transakcja była związana z takim oszustwem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Regione Veneto / Plan Eco Srl

(Sprawa C-315/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 – Przemieszczanie odpadów – Artykuł 3 ust. 5 i art. 11 ust. 1 lit. i) – Dyrektywa 2008/98/WE – Gospodarowanie odpadami – Artykuł 16 – Zasady samowystarczalności i bliskości – Decyzja 2000/532/WE – Europejski katalog odpadów (EWC) – Zmieszane odpady komunalne poddawane mechanicznemu przetwarzaniu niezmieniającemu ich charakteru]

(2022/C 11/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Regione Veneto

Druga strona postępowania: Plan Eco Srl

Przy udziale: Futura Srl

Sentencja

Artykuł 3 ust. 5 i art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów należy interpretować w ten sposób, że uwzględniając zasady samowystarczalności i bliskości, właściwy organ wysyłki może, opierając się w szczególności na podstawie wskazanej w art. 11 ust. 1 lit. i) tego rozporządzenia, sprzeciwić się wysyłce zmieszanych odpadów komunalnych, które zostały sklasyfikowane pod kodem 19 12 12 wykazu odpadów przewidzianego w załączniku do decyzji Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępującej decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych, zmienionej decyzją Komisji 2014/955/UE z dnia 18 grudnia 2014 r., w następstwie mechanicznego przetwarzania w celu odzysku energii, które jednak nie zmieniło w sposób znaczący ich pierwotnych właściwości.

(¹) Dz.U. C 304 z 14.9.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2021 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Bank Sepah / Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited

(Sprawa C-340/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Środki ograniczające wobec Islamskiej Republiki Iranu – Rozporządzenie (WE) nr 423/2007 – Zamrożenie środków finansowych osób, podmiotów lub organów uznanych przez Radę Unii Europejskiej za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej – Pojęcia „zamrożenia środków finansowych” oraz „zamrożenia zasobów gospodarczych” – Możliwość zastosowania środka zabezpieczającego wobec zamrożonych środków finansowych i zasobów gospodarczych – Wierzytelność powstała przed zamrożeniem aktywów i niezwiązana z irańskim programem jądrowym i pocisków balistycznych]

(2022/C 11/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Bank Sepah

Druga strona postępowania kasacyjnego: Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited

Sentencja

1) Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu w związku z art. 1 lit. h) i j) rozporządzenia nr 423/2007, art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 w świetle art. 1 lit. h) i j) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w związku z art. 1 lit. j) i k) rozporządzenia nr 267/2012 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu wobec zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, bez uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu krajowego, środków zabezpieczających, które ustanawiają na rzecz danego wierzyciela prawo do zaspokojenia wierzytelności z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami, nawet jeśli tego rodzaju środki nie powodują wyjścia składników majątkowych z majątku dłużnika.

- 2) Okoliczność, że podstawa prawna wierzitelności podlegającej odzyskaniu od osoby lub podmiotu, których środki finansowe lub zasoby gospodarcze zostały zamrożone, nie jest związana z irańskim programem jądrowym i pocisków balistycznych, a zaistniała przed przyjęciem rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych 1737 (2006) z dnia 23 grudnia 2006 r., nie ma znaczenia dla udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie prejudycjalne.

(¹) Dz.U. C 339 z 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV / Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG

(Sprawa C-388/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Przekazywanie konsumentom informacji na temat żywności – Artykuł 9 ust. 1 lit. l) – Informacja o wartości odżywczej – Artykuł 31 ust. 3 akapit drugi – Obliczanie wartości energetycznej i ilości składników odżywczych – Możliwość podania takich informacji w odniesieniu do żywności po przygotowaniu – Warunki – Artykuł 33 ust. 2 akapit drugi – Wyrażanie ilości w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość żywności]

(2022/C 11/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV

Druga strona postępowania: Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG

Sentencja

Artykuł 31 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do żywności, która wymaga przygotowania i której sposób przygotowania jest z góry określony.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně – Republika Czeska) – ELVOSPOL / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-398/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Obniżenie podstawy opodatkowania VAT – Całkowite lub częściowe niewywiązanie się z płatności ze względu na upadłość dłużnika – Warunki określone przez przepisy krajowe do celów korekty VAT należnego – Warunek, wedle którego wierzytelność częściowo lub całkowicie niezapłacona nie może powstać w okresie sześciu miesięcy przed orzeczeniem o ogłoszeniu upadłości spółki będącej dłużnikiem – Niezgodność]

(2022/C 11/15)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ELVOSPOL

Strona pozwana: Odvolací finanční ředitelství

Sentencja

Artykuł 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który uzależnia korektę kwoty podatku od wartości dodanej od warunku, by wierzytelność częściowo lub całkowicie niezapłacona nie powstała w okresie sześciu miesięcy przed orzeczeniem o ogłoszeniu upadłości spółki będącej dłużnikiem, w sytuacji gdy ów warunek nie pozwala wykluczyć, że wierzytelność ta może ostatecznie mieć charakter definitywnie nieściągalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 maja 2021 r. w sprawie T-638/19, Sun Stars & Sons/EUIPO – Valvis Holding (AC AQUA AC), wniesione w dniu 12 lipca 2021 r. przez Sun Stars & Sons Pte Ltd

(Sprawa C-424/21 P)

(2022/C 11/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sun Stars & Sons Pte Ltd (przedstawiciel: M. Maček, odvetnica)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Valvis Holding SA

Postanowieniem z dnia 11 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Sun Stars & Sons Pte Ltd jej własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 maja 2021 r. w sprawie T-637/19, Sun Stars & Sons/EUIPO – Carpathian Springs (AQUA CARPATICA), wniesione w dniu 12 lipca 2021 r. przez Sun Stars & Sons Pte Ltd

(Sprawa C-425/21 P)

(2022/C 11/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sun Stars & Sons Pte Ltd (przedstawiciel: M. Maček, odvetnica)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Carpathian Springs SA

Postanowieniem z dnia 11 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Sun Stars & Sons Pte Ltd jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 26 lipca 2021 r. – The Navigator Company S.A., Navigator Pulp Figueira S.A. / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-459/21)

(2022/C 11/18)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Navigator Company S.A., Navigator Pulp Figueira S.A.

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy zasada równoważności stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu w dziedzinie VAT, takiemu jak ustanowione w art. 21 ust. 1 Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (kodeksu podatku od wartości dodanej, CIVA), utrzymanemu na podstawie klauzuli stand still i wyłączonego prawo do odliczenia w całości lub w wysokości 50 % kosztów związanych z pojazdami silnikowymi, kosztów podróży i zakwaterowania oraz kosztów na cele reprezentacyjne, które w ramach podatku dochodowego od osób prawnych podlegają odliczeniu w całości jako koszty (z zastrzeżeniem ich weryfikacji a posteriori i pod pewnymi warunkami) lub w ramach osobnego opodatkowania mogą być faktycznie odliczone jako koszty w wysokości większej niż 50 %?

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 31 maja 2021 r. w sprawie T-332/20, König Ludwig International / EUIPO, wniesione w dniu 29 lipca 2021 r. przez König Ludwig International GmbH & Co. KG

(Sprawa C-465/21 P)

(2022/C 11/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: König Ludwig International GmbH & Co. KG (przedstawiciele: O. Spuhler, Rechtsanwalt i J. Stock, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że König Ludwig International GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 14 września 2021 r. – BU/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-564/21)

(2022/C 11/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BU

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec reprezentowana przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z przewidzianego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa do rzetelnego procesu wynika, że akta administracyjne okazywane przez organ w ramach dostępu do akt lub w ramach kontroli sądowej powinny być – również w formie elektronicznej – okazywane w ten sposób, że są one kompletne i zawierają kolejno paginowane strony, a tym samym zrozumiałe są dokonywane w nich zmiany?
- 2) Czy art. 23 ust. 1, art. 46 ust. 1–3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którą organ okazuje przedstawicielowi prawnemu osoby ubiegającej się o azyl oraz sądowi z reguły zaledwie wyciąg z elektronicznego systemu zarządzania dokumentami, który zawiera zbiór niekompletnych, nieustrukturyzowanych i nieułożonych chronologicznie plików elektronicznych w formacie PDF, przy czym pliki te nie wykazują żadnej struktury, ani chronologicznego przebiegu zdarzeń, a tym bardziej nie odzwierciedlają kompletnej treści akt elektronicznych?
- 3) Czy z art. 11 ust. 1, 45 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE wynika, że pracownik organu rozstrzygającego wydający orzeczenie powinien je podpisać odrębnie, a takie orzeczenie powinno być załączone do akt lub doręczone wnioskodawcy jako odrębnie podpisany dokument?
- 4) Czy wymóg odrębnego podpisu w rozumieniu art. 11 ust. 1, 45 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE jest dochowany, jeżeli osoba wydająca orzeczenie podpisuje je, lecz potem orzeczenie takie jest skanowane, zaś oryginał jest niszczone, a zatem orzeczenie jedynie w części zachowuje wymóg pisemności?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013 L 180, s. 60.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 lipca
2021 r. w sprawie T-185/19, Public.Resource.Org, Inc. and Right to Know CLG/Komisja Europejska,
wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez Public.Resource.Org, Inc., Right to Know CLG**

(Sprawa C-588/21 P)

(2022/C 11/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Public.Resource.Org, Inc. and Right to Know CLG (przedstawiciele: F. Logue, Solicitor, J. Hackl, Rechtsanwalt, C. Nüßing, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung SNV, Standard Norge, Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS), Institut za standardizaciju Srbije (ISS)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i udzielenie dostępu do żądanych dokumentów (EN 71–4:2013, EN 71–5:2015, EN 71–12:2013 i EN 12472:2005+A1:2009);
- ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Błąd w ocenie przy stosowaniu wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.

a. W pierwszej części Sąd naruszył prawo dokonując nieprawidłowej oceny ochrony na podstawie prawa autorskiego, gdyż:

- nie uznał, że żądane normy zharmonizowane nie mogą być chronione prawem autorskim, ponieważ wchodzą w skład prawa Unii, a zasada państwa prawnego wymaga swobodnego dostępu do prawa;
- nie uznał, że choć żądane normy zharmonizowane mogą być chronione prawem autorskim, to swobodny dostęp do prawa musi mieć pierwszeństwo przed ochroną na podstawie prawa autorskiego;
- błędnie uznał, że Komisja nie jest uprawniona do zbadania, czy żądane normy zharmonizowane są chronione prawem autorskim oraz
- błędnie uznał, że żądane normy zharmonizowane stanowią twórczość intelektualną, a więc są „utworem” objętym prawem autorskim.

b. W drugiej części Sąd naruszył prawo przy ocenie wpływu na interesy handlowe, gdyż:

- błędnie zastosował domniemanie, że żądane normy zharmonizowane naruszałoby interes chroniony na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz
- nie ocenił konkretnego wpływu na interesu handlowe.

2. Naruszenie prawa poprzez nierozpoznanie nadrzędnego interesu publicznego.

Sąd naruszył prawo poprzez to, że nie rozpoznał nadrzędnego interesu publicznego, gdyż:

- błędnie uznał, że wnoszący odwołanie nie wykazali konkretnych powodów na uzasadnienie swojego żądania;
- uwzględnił nieistotny czynnik, czyli działanie europejskiego systemu normalizacji;
- uznał, że orzeczenie James Elliott (sprawa C-613/14) ⁽²⁾ nie rodzi obowiązku proaktywnego rozpowszechniania norm zharmonizowanych oraz

— uznał, że normy zharmonizowane wywołują skutki prawne wyłącznie wobec zainteresowanych osób.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).
- (²) Wyrok Trybunału z dnia 27 października 2016 r. (sprawa C-613/14, James Elliott Construction, EU:C:2016:821).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 28 września 2021 r. – SP, CI / Všeobecná úverová banka a.s.

(Sprawa C-598/21)

(2022/C 11/22)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SP, CI

Strona pozwana: Všeobecná úverová banka a.s.

Pytania prejudycjalne

- A) Czy art. 47 w związku z art. 7 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (¹) (zwana dalej „dyrektywą 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków umownych”), dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (²) (zwana dalej „dyrektywą 2005/29/WE dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych”), a także zasada skuteczności prawa Unii Europejskiej sprzeciwiają się regulacji prawnej takiej jak § 53 ust. 9 i § 565 Občiansky zákonník (kodeksu cywilnego), zgodnie z którymi przy wcześniejszej wymagalności nie uwzględnia się proporcjonalności tej czynności, w szczególności wagi naruszenia zobowiązań konsumentów w stosunku do wysokości kredytu i terminu jego spłaty?
- B) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze (nie sprzeciwiają się), sąd odsyłający zadaje następujące pytania:
- B.1 Czy art. 47 w związku z art. 7 i 38 karty, dyrektywa 93/13/EW w sprawie nieuczciwych warunków umownych, dyrektywa 2005/29/WE dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych oraz zasada skuteczności prawa Unii Europejskiej sprzeciwiają się orzecznictwu, które co do istoty nie wstrzymuje wykonania prawa zastawu w drodze prywatnej licytacji nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny konsumentów lub innych osób i jednocześnie nie uwzględnia wagi naruszenia zobowiązania konsumenta względem wysokości kredytu i okresu kredytowania, również wtedy gdy istnieje inny sposób zaspokojenia wierzytelności kredytodawcy, w drodze sądowego postępowania egzekucyjnego, w ramach którego sprzedaż lokalu mieszkalnego obciążonego prawem zastawu nie korzysta z pierwszeństwa?
 - B.2 Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych należy interpretować w ten sposób, że ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi przy kredytowaniu konsumentów obejmuje wszystkie sposoby spłaty wierzytelności kredytodawcy, w tym zaciągnięcie nowego kredytu uzgodnionego na pokrycie zobowiązań wynikających z poprzedniego kredytu?
 - B.3 Czy dyrektywę 2005/29/WE dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych należy interpretować w ten sposób, że za nieuczciwą praktykę handlową uznaje się również zachowanie kredytodawcy udzielającego wielokrotnie kredytów konsumentowi, który nie jest w stanie spłacać kredytów, tak iż powstaje w wyniku tego łańcuch kredytów, których kredytodawca konsumentowi faktycznie nie wypłaca, lecz zatrzymuje je na pokrycie poprzednich kredytów i całkowitych kosztów kredytów?

- B.4 Czy art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2008/48/EWG w sprawie kredytów konsumenckich”) w związku z motywem 10 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie wyłącza on zastosowania tej dyrektywy nawet w przypadku kredytu, który ma wszelkie cechy kredytu konsumenckiego, gdy nie był uzgodniony cel kredytu, i gdy z wyjątkiem nieznacznej części kredytodawca przeznaczył cały kredyt na pokrycie poprzednich kredytów konsumenckich, a na zabezpieczenie uzgodniono prawo zastawu na nieruchomości?
- B.5 Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 kwietnia 2016 r., Radlinger i Radlingerová, C-377/14, ECLI:EU:C:2016:283, należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie również do umowy o udzieleniu kredytu konsumentowi, jeżeli mocą takiej umowy część udzielonego kredytu została przeznaczona na pokrycie kosztów kredytodawcy?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga, Juízo Administrativo Comum (Portugalia) w dniu 28 września 2021 r. – Vapo Atlantic SA / Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E. (ENSE)

(Sprawa C-604/21)

(2022/C 11/23)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga, Juízo Administrativo Comum

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vapo Atlantic SA

Strona przeciwna: Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E. (ENSE)

Strona zainteresowana: Fundo Ambiental, Fundo de Eficiência Energética (FEE)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 pkt 3 dyrektywy 98/34/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęciem „innego wymogu”, o którym mowa jest w art. 8 ust. 1 tej dyrektywy jest objęte określenie procentu biopaliwa, jakie zgodnie z art. 7a dyrektywy 98/70/WE⁽²⁾, wprowadzonego przez dyrektywę 2009/30/WE⁽³⁾, a w konsekwencji zgodnie z celem ustanowionym w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE⁽⁴⁾, dany podmiot gospodarczy jest zobowiązany dodać do wprowadzanego do obrotu paliwa, tak jak to ma miejsce w przypadku spornego uregulowania krajowego?
- 2) Czy art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, a konkretnie wyrażenie „z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej” należy interpretować w ten sposób, że wyłącza ono przepis prawa krajowego, który określa procent dodania biopaliwa na podstawie z art. 7 a ust. 2 dyrektywy 98/70, wprowadzonego przez dyrektywę 2009/30/WE, zgodnie z celem ustanowionym w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE?
- 3) Czy postanowienia art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/30/WE oraz postanowienia art. 4 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/1513⁽⁵⁾ należy interpretować w ten sposób, że chodzi o klauzule bezpieczeństwa przewidziane przez obowiązujące wspólnotowe akty prawne w rozumieniu art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 98/34/WE?

- 4) Na wypadek, gdyby niniejsze pytanie nie okazało się zbędne w świetle odpowiedzi udzielonych na wcześniejsze pytania, czy postanowienia art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE należy interpretować w ten sposób, że nie można podnieść przeciwko podmiotowi gospodarczemu przepisu krajowego, który tak jak przepis sporny w niniejszym postępowaniu określa procent dodania biopaliwa w drodze transpozycji art. 7 a ust. 2 dyrektywy 98/70/WE?

- (¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998, L 204, s. 37).
- (²) Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. 1998, L 350, s. 58).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG (Dz.U. 2009, L 140, s. 88).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. 2015, L 239, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényszék
(Węgry) w dniu 4 października 2021 r. – Napfény-Toll Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sprawa C-615/21)

(2022/C 11/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Napfény-Toll Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytanie prejudycjalne

Czy zasadę pewności prawa, jak i zasadę skuteczności, które stanowią część prawa wspólnotowego, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie pozostawia sądowi żadnego zakresu uznania, takiemu jak uregulowanie przewidziane w art. 164 § 5 az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (ustawy XCII z 2003 r. ordynacja podatkowa), jak również opartej na tych przepisach praktyce, zgodnie z którą, w zakresie podatku od wartości dodanej, bieg terminu, w którym przysługujące administracji podatkowej prawo do ustalenia wymiaru podatku ulega zawieszeniu na cały czas trwania kontroli sądowej, niezależnie od liczby ponownie wszczętych administracyjnych postępowań podatkowych, bez ograniczenia łącznego czasu trwania następujących po sobie zawiesznień i postępowań sądowych, w tym również w przypadku, gdy sąd orzekający w sprawie decyzji organu podatkowego wydanej w postępowaniu wszczętym ponownie po wydaniu poprzedniego orzeczenia sądowego stwierdza, że organ podatkowy nie zastosował się do wytycznych zawartych w tym orzeczeniu sądowym, tj. gdy nowe postępowanie sądowe zostało wszczęte z winy organu podatkowego?

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2021 r. – Parlament Europejski/Komisja Europejska

(Sprawa C-657/21)

(2022/C 11/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Crowe, U. Rösslein, C. Burgos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając pełnego i niezwłocznego stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii od dnia 1 stycznia 2021 r., od którego rozporządzenie to powinno podlegać stosowaniu, Komisja Europejska naruszyła traktaty;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności udzielonej przez Komisję niezgodnie z prawem odmowy zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania rozporządzenia 2020/2092 od daty rozpoczęcia stosowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 1 TUE obowiązku zapewnienia stosowania traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie.

Komisja nie stosuje w pełni rozporządzenia 2020/2092, ponieważ niezgodnie z prawem uchyla się od stosowania kluczowych przepisów art. 6 tego rozporządzenia do czasu zakończenia prac nad wytycznymi dotyczącymi stosowania tego rozporządzenia, do którego dojdzie dopiero po wydaniu przez Trybunał orzeczeń w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia wniesionych przez dwa państwa członkowskie. To uchylanie się od pełnego stosowania rozporządzenia do czasu wydania orzeczeń w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności stanowi uchybienie przez Komisję obowiązkowi ciężącemu na niej na mocy art. 17 ust. 1 TUE, który zobowiązuje ją do zapewnienia stosowania traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Komisję ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 3 TUE obowiązku zachowania całkowitej niezależności w wykonywaniu swoich zadań.

Uchylanie się przez Komisję od zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania omawianego rozporządzenia, bez narzuconych przez siebie ograniczeń, od daty rozpoczęcia jego stosowania zgodnie z zaleceniem Rady Europejskiej stanowi naruszenie ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 3 TUE obowiązku zachowania niezależności.

Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 13 ust. 2 TUE i zasad równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy.

Uchylanie się przez Komisję od zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania omawianego rozporządzenia, bez narzuconych przez siebie ograniczeń, od daty rozpoczęcia jego stosowania zgodnie z zaleceniem Rady Europejskiej stanowi naruszenie art. 13 ust. 2 TUE, w myśl którego każda instytucja działa w granicach uprawnień przyznanych jej na mocy traktatów, a także zasad równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 433I, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2021, L 373, s. 94.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 września 2021 r. w sprawie T-277/20, MKB Multifunds/Komisja, wniesione w dniu 5 listopada 2021 r. przez MKB Multifunds BV

(Sprawa C-665/21 P)

(2022/C 11/26)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: MKB Multifunds BV (przedstawiciele: J.M.M. van de Hel, R Rampersad, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

MKB Multifunds wnosi o:

- uznanie odwołania wniesionego przez MKB Multifunds za dopuszczalne i zasadne;

- uchylenie postanowienia Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji i zastąpienie treści zaskarżonego postanowienia treścią orzeczenia wydanego przez Trybunał;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez MKB Multifunds.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd błędnie uznał żądania podnoszone przez MKB Multifunds za niedopuszczalne. Wyrok Sądu daje wyraz naruszeniu prawa. MKB Multifunds podnosi następujące zarzuty:

Zarzut 1: W pkt 36–38 postanowienia Sąd daje wyraz naruszeniu prawa polegającemu na niezastosowaniu art. 36 Protokołu 3 do Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 51 TUE. W opinii Sądu oświadczenia złożone przez MKB Multifunds nie mają mocy dowodowej, ponieważ stanowią one „jedynie oświadczenia”. Sąd nie uzasadnił dlaczego oświadczenia MKB Multifunds nie są wiarygodne. Z tego względu postanowienie nie zostało dostatecznie uzasadnione.

Zarzut 2: W pkt 30 postanowienia Sąd daje wyraz naruszeniu prawa dokonując niewłaściwej wykładni pojęcia „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 2015/1589 ⁽¹⁾. Zgodnie z wykładnią dokonaną przez Sąd MKB Multifunds musi wykazać, że rzeczywiście prowadziła aktywną działalność w sektorze struktur typu fundusz funduszy, w związku z czym był bezpośrednim konkurentem DVI, w następstwie czego odczuł konkretne skutki [decyzji]. Takie podejście nie jest zgodne z utrwalonym orzecznictwem, z którego wynika, że przedsiębiorstwo jest zainteresowaną stroną jeżeli i) jest (potencjalnym) konkurentem, który nie prowadzi działalności na tym samym rynku, a ii) niezgodne z prawem przyznanie pomocy może mieć negatywny wpływ na jego interesy. Dokonując błędnej oceny prawnej Sąd zastosował zbyt surowe kryteria oceny i popełnił błąd nie uznając, że MKB Multifunds jest przynajmniej potencjalnym konkurentem DVI oraz że MKB Multifunds w wystarczającym stopniu wykazał, że niezgodne z prawem przyznanie pomocy ma negatywny wpływ na jego interesy.

Zarzut 3: W pkt 53–55 postanowienia Sąd daje wyraz naruszeniu prawa polegającemu na zastosowaniu zbyt surowych kryteriów w odniesieniu do pojęcia „indywidualnego oddziaływania” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Ma to ten skutek, że Sąd błędnie uznaje, że MKB Multifunds nie przedstawił konkretnych argumentów, z których wynikałoby, że decyzja ma wpływ na MKB Multifunds ze względu na pewne szczególne cechy, które posiada lub faktyczną sytuację, w której się znajduje, które charakteryzują ten podmiot w stosunkach względem każdego innego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dz.U. 2015, L 248, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-377/20, KN/EKES, wniesione w dniu 9 listopada 2021 r. przez KN

(Sprawa C-673/21 P)

(2022/C 11/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: KN (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García-Hirschfeld i M. Aboudi)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 1 września 2021 r., KN/EKES (T-377/20);
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie EKES wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach odwołania skarżący podważa w szczególności pkt 102–106, 167–169, 171–177 i 197 zaskarżonego wyroku.

W uzasadnieniu odwołania skarżący rozwija jedyny zarzut dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych w zaskarżonym wyroku oraz oczywistych błędów w ocenie, obejmujących nieprawidłowe uzasadnienie pod względem prawnym.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Jenkinson/Rada i in.

(Sprawa T-602/15 RENV) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa – Międzynarodowy personel cywilny misji międzynarodowych Unii Europejskiej – Zatrudnienie na podstawie umowy – Kolejne umowy o pracę na czas określony – Żądanie przekształcenia wszystkich stosunków umownych w jedną umowę o pracę na czas nieokreślony – Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności umownej – Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej]

(2022/C 11/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Liam Jenkinson (Killarney, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i M. Bishop, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, D. Bianchi i G. Gattinara, pełnomocnicy), Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt, R. Spác i E. Orgován, pełnomocnicy), Eulex Kosovo (Prisztina, Kosovo) (przedstawiciel: adwokat E. Raoult)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, po pierwsze, oparte na art. 272 TFUE żądanie, z jednej strony, przekształcenia wszystkich umów o pracę skarżącego w jedną umowę o pracę na czas nieokreślony, oraz, z drugiej strony, zasądzenia odszkodowania z tytułu odpowiedzialności umownej za szkodę, którą skarżący miał z tego tytułu ponieść, a po drugie, oparte na art. 268 i 340 TFUE żądania zasądzenia od Rady, Komisji, EZDZ i Misji Eulex Kosovo odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz Misja Eulex Kosovo pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącego w związku z postępowaniem odwoławczym przed Trybunałem w sprawie C-43/17 P, a także pierwotnym postępowaniem przed Sądem w sprawie T-602/15, ze skutkiem od chwili podniesienia przez nie zarzutów niedopuszczalności odpowiednio w poszczególnych pismach procesowych w tym ostatnim postępowaniu.
- 3) Liam Jenkinson pokrywa koszty związane z postępowaniem po przekazaniu sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w sprawie T-602/15 RENV, w tym koszty związane ze złożeniem skargi, oraz koszty pozwanych poniesione w związku z tym postępowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-495/19) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Europejska inicjatywa obywatelska – Polityka spójności – Regiony, w których zamieszkują mniejszości narodowe – Decyzja o rejestracji – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Artykuł 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 – Obowiązek uzasadnienia]

(2022/C 11/29)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane, R. Hațieganu, L. Lițu i L.-E. Bățagoi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Stancu, I. Martínez del Peral i H. Krämer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Węgry (przedstawiciele: M. Fehér, M. Tátrai i K. Szíjjártó, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/721 z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej „Polityka spójności w regionie na rzecz równości i zachowania kultury regionu” (Dz.U. 2019, L 122, s. 55).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rumunia pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Węgry pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Sasol Germany i in./Komisja

(Sprawa T-661/19) ⁽¹⁾

[REACH – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Ustalenie listy substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Decyzja identyfikująca 4-tert-butylofenol jako substancję spełniającą kryteria włączenia na listę – Artykuł 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Podejście oparte na mocy dowodowej przedstawionych dowodów – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność]

(2022/C 11/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sasol Germany GmbH (Hamburg, Niemcy), SI Group – Béthune (Béthune, Francja), BASF SE (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i P. Sellar)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: D. Klebs, J. Möller, S. Heimerl i S. Costanzo, pełnomocnicy), Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere, S. Mahoney i A. Hautamäki, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1194 z dnia 5 lipca 2019 r. w sprawie identyfikacji 4-tert-butylofenolu (PTBP) jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy zgodnie z art. 57 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2019, L 187, s. 41).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Sasol Germany GmbH, SI Group – Béthune i BASF SE pokrywają oprócz własnych kosztów koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Di Bernardo/Komisja

(Sprawa T-41/20) (¹)

[Służba Publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty – Warunki dopuszczenia – Nieumieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Niewystarczające doświadczenie zawodowe – Artykuł 266 TFUE – Decyzja wydana w wykonaniu wyroku Sądu – Środki wymagane przy wykonaniu wyroku stwierdzającego nieważność – Artykuł 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego – Równość traktowania – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność]

(2022/C 11/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Danilo Di Bernardo (Brusela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Brauhoff i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji komisji przeprowadzanego w oparciu o egzaminy konkursu otwartego EPSO/AST-SC/03/15 z dnia 13 marca 2019 r., wydanej w wykonaniu wyroku z dnia 29 listopada 2018 r., Di Bernardo/Komisja (T-811/16, niepublikowany, EU:T:2018:859), o nieumieszczeniu skarżącego na liście rezerwy kadrowej do celów naboru pracowników sekretariatu/pracowników biurowych w grupie zaszeręgowania SC 1 w dziedzinie wsparcia finansowego oraz o naprawienie szkody poniesionej z tego tytułu przez skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Danilo di Bernardo zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Alkattan/Rada

(Sprawa T-218/20) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do rzetelnego procesu – Błąd w ocenie – Określenie kryteriów umieszczenia w wykazie]

(2022/C 11/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Waseem Alkattan (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Limonet i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2020, L 43 I, s. 6), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2020, L 43), decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 66) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 1), decyzji Rady (WPZiB) 2021/855 z dnia 27 maja 2021 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2021, L 188, s. 90), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/848 z dnia 27 maja 2021 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2021, L 188, s. 18) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, i po drugie, żądanie, na podstawie art. 268 TFUE, nakazania naprawienia szkody, jaka miała zostać wyrządzona skarżącemu w następstwie przyjęcia tych aktów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Waseem Alkattan zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Phi Group/EUIPO – Gruppo Cadoro (REDELLO)

(Sprawa T-532/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego REDELLO – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy CADELLO 88 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 11/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Phi Group GmbH (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci P. Campolini i L. Bidaine)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Rampini, V. Ruzek i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Gruppo Cadoro GmbH (Eglisau, Szwajcaria)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 czerwca 2020 r. (sprawa R 2677/2019-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Gruppo Cadoro a Phi Group.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Phi Group GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Solar Electric i in./Komisja(Sprawa T-678/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Rynek energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, w tym energii fotowoltaicznej – Przewidziany we francuskiej ustawie obowiązek zakupu energii elektrycznej po cenie wyższej od ceny rynkowej – Odrzucenie skargi do Komisji – Artykuł 12 ust. 1 i art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/1589 – Zakres stosowania]

(2022/C 11/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Solar Electric Holding (Lamentin, Francja), Solar Electric Guyane (Lamentin), Solar Electric Martinique (Lamentin), Société de production d'énergies renouvelables (Lamentin) (przedstawiciel: adwokat S. Manna)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 3 września 2020 r. odrzucającej skargę złożoną przez skarżące w dniu 20 czerwca 2020 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej bezprawnie na rzecz instalacji fotowoltaicznych należących do skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Solar Electric Holding, Solar Electric Guyane, Solar Electric Martinique i Société de production d'énergies renouvelables zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – Monster Energy/EUIPO – Frito-Lay Trading Company (MONSTER i MONSTER ENERGY)(Sprawy połączone T-758/20 i T-759/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowne unijne znaki towarowe MONSTER i MONSTER ENERGY – Rzeczywiste używanie znaków towarowych – Używanie w odniesieniu do towarów, dla których znaki towarowe są zarejestrowane – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 11/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Co. (Corona, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: V. Ruzek i E. Śliwińska, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Frito-Lay Trading Company GmbH (Berne, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Przedmiot

Dwie skargi na decyzje Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 października 2020 r. (sprawy R 2927/2019-2 i R 2928/2019-2) dotyczącej dwóch postępowań w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Frito-Lay Trading Company a Monster Energy.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Monster Energy Co. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r. – PIK-KO/EUIPO – Haribo Ricqlès Zan (P.I.C. Co.)

(Sprawa T-73/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy P.I.C. Co. – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy PIK – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] – Częściowe unieważnienie prawa do znaku]

(2022/C 11/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PIK-KO AD (Kazichene, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat A. Ivanova)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Capostagno, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Haribo Ricqlès Zan (Marsylia, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2020 r. (sprawa R 1847/2019-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Haribo Ricqlès Zan a PIK-KO.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PIK-KO AD zostaje obciążona kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 19.4.2021.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – Lyubetskaya/Rada

(Sprawa T-556/21)

(2022/C 11/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sviatlana Lyubetskaya (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie dotyczącym skarżącej;

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący nieprzestrzegania zasady odpowiedzialności osobistej. Skarżąca twierdzi, że cel i treść zaskarżonych aktów, interpretowane w świetle ich brzmienia, kontekstu i celów, są sprzeczne z zasadą proporcjonalności, ponieważ organ ścigania nie przestrzega swego obowiązku sprecyzowania możliwości zarzucenia czynów skarżącej.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie i oparty na Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Zdaniem skarżącej zaskarżone akty są pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia i ograniczają się do wniosków opartych wyłącznie na statusie skarżącej jako parlamentarzystki.
3. Zarzut trzeci, dotyczący nieprzestrzegania zasady proporcjonalności. Skarżąca utrzymuje w tej kwestii, że cel i treść zaskarżonych aktów, interpretowane w świetle ich brzmienia, kontekstu i celów, są sprzeczne z zasadą proporcjonalności, w szczególności w odniesieniu do jej statusu parlamentarzystki.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Omelyanyuk/Rada

(Sprawa T-557/21)

(2022/C 11/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aleksandr Omelyanyuk (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-556/21, Lyubetskaya/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Gusachenka/Rada**(Sprawa T-579/21)**

(2022/C 11/39)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Siarhei Gusachenka (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-556/21, Lyubetskaya/Rada, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 3⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 70**Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Haidukevich/Rada****(Sprawa T-580/21)**

(2022/C 11/40)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Aleh Haidukevich (Semkino, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-556/21, Lyubetskaya/Rada, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 3

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 70

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Skryba/Rada

(Sprawa T-581/21)

(2022/C 11/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Siarhei Skryba (Marialivo, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-556/21, Lyubetskaya/Rada, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 3

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 70

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Rubnikovich/Rada

(Sprawa T-582/21)

(2022/C 11/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Siarhei Rubnikovich (Tarasovo, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi^(?) w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-556/21, Lyubetskaya/Rada, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 3

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 70

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Bakhanovich/Rada

(Sprawa T-582/21)

(2022/C 11/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aliaksandr Bakhanovich (Brześć, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat D. Litvinski)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-556/21, Lyubetskaya/Rada, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 3

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 219I, s. 70

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2021 r. – NFL Properties Europe/EUIPO – Groupe Duval (DUUUVAL)

(Sprawa T-671/21)

(2022/C 11/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: NFL Properties Europe GmbH (Eschborn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Kloth, R. Briske, D. Habel i M. Tillwich)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Groupe Duval (Boulogne-Billancourt, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „DUUUVAL” – zgłoszenie nr 18 066 416

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 sierpnia 2021 r. w sprawie R 243/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Piątej Izby Odwoławczej z dnia 4 sierpnia 2021 r.;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w toku postępowania odwoławczego.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2021 r. – IR/Komisja

(Sprawa T-685/21)

(2022/C 11/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: IR (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i A. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji biura ds. rozliczeń w Brukseli z dnia 11 grudnia 2020 r. w sprawie odmowy przedłużenia objęcia syna skarżącego systemem obowiązującym w przypadku poważnej choroby;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 8 lipca 2021 r. oddalającej zażalenie skarżącego złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym sporne decyzje są niezgodnie z prawem oparte na drugiej opinii lekarza orzecznika.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku uzasadnienia spornych decyzji.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym sporne decyzje są zdaniem skarżącego obarczone oczywistymi błędami w ocenie i przeinaczeniem okoliczności faktycznych.

4. Zarzut czwarty, naruszenia prawa do dobrej administracji i do bycia wysłuchanym.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym sporne decyzje są niezgodnie z prawem oparte na opinii lekarza orzecznika.
6. Zarzut szósty, naruszenia reguł postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.

**Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2021 r. – Zielonogórski Klub Żużlowy Sportowa/EUIPO –
Falubaz Polska (FALUBAZ)**

(Sprawa T-703/21)

(2022/C 11/46)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Zielonogórski Klub Żużlowy Sportowa S.A. (Zielona Góra, Polska) (przedstawiciel: T. Grucelski, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Falubaz Polska S.A. spółka komandytowo-akcyjna (Zielona Góra)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „FALUBAZ” – unijny znak towarowy nr 14 535 835

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 sierpnia 2021 r. w sprawie R 1681/2020-1

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

zasądzenie na rzecz skarżącego od strony przegrywającej kosztów postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz niezbędnych kosztów poniesionych przez skarżącego w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą EUIPO;

w przypadku wstąpienia przez interwenientów do postępowania, nakazanie im pokrycia własnych kosztów.

Podniesione zarzuty

— Naruszenia reguły swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego;

— Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia].

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. Urz. 2009, L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – Roos i in./Parlament**(Sprawa T-710/21)**

(2022/C 11/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Roos (Poortugaal, Niderlandy), Anne-Sophie Pelletier (Ixelles, Belgia), Francesca Donato (Palermo, Włochy), Virginie Joron (Durningen, Francja) i IC (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu Europejskiego w jego trzech lokalizacjach pracy;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami związanymi z wnioskiem o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku oparcia zaskarżonej decyzji na ważnej podstawie prawnej dla wywołania skutków w stosunku do członków Parlamentu Europejskiego. Skarżący kwestionują to, że art. 25 regulaminu Parlamentu stanowi ważną podstawę prawną do wydania zaskarżonej decyzji, a tym samym do nałożenia na nich zaskarżonego środka. Ponadto twierdzą oni, że decyzja Prezydium, taka jak zaskarżona decyzja, nie może stanowić podstawy środków obejmujących przetwarzanie bardzo wrażliwych danych, ponieważ zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadnicze elementy takiego przetwarzania danych muszą być przewidziane „ustawą”, którą nie jest decyzja Prezydium Parlamentu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady wolności i niezależności członków Parlamentu oraz immunitetów przyznanych im w traktatach. Skarżący uważają, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 2 Statutu Posła do Parlamentu Europejskiego (który ustanawia zasadę, że posłowie są wolni i niezależni) oraz z art. 7 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (który stanowi między innymi, że żadne ograniczenia administracyjne ani innego rodzaju nie mogą być nakładane na swobodę przemieszczania się posłów do i z miejsca obrad Parlamentu). Zaskarżona decyzja skutkuje bowiem tym, że skarżący muszą przedstawiać ważny unijny certyfikat cyfrowy COVID za każdym razem, gdy chcą udać się do Parlamentu. Jeżeli kandydaci nie są w stanie lub nie chcą przedstawić takiego zaświadczenia, odmawia się im wstępu do budynków Parlamentu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnych zasad przetwarzania danych osobowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza, dotycząca naruszenia zasady ograniczenia celów przetwarzania danych i zasady legalności. Aby bowiem dane osobowe zawarte w unijnych certyfikatach cyfrowych COVID skarżących mogły zostać wykorzystane w celu umożliwienia im dostępu do budynków Parlamentu, wymagane jest z mocy prawa, aby zostały one zgromadzone w tym celu. W braku podstawy prawnej wyraźnie zezwalającej na przetwarzanie danych medycznych dotyczących szczepień, testów lub ozdrowienia jako warunku dostępu do miejsca pracy i do zgromadzeń parlamentarnych, Prezydium Parlamentu nie może zezwolić na takie przetwarzanie danych, a tym bardziej w drodze normy, które nie jest ustawą w formalnym znaczeniu tego słowa.

- Część druga dotycząca naruszenia zasad lojalności, przejrzystości i minimalizacji, ponieważ w chwili gromadzenia danych osobowych skarżących nie zostali oni poinformowani, że dane te zostaną wykorzystane w celu udzielenia lub odmowy udzielenia dostępu do miejsca pracy, w którym wykonują swój mandat jako posłowie do Parlamentu.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja w sposób nieuzasadniony narusza prawo do prywatności i danych osobowych, prawo do integralności fizycznej, prawo do wolności i bezpieczeństwa oraz prawo do równości i niedyskryminacji. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- Część pierwsza dotyczy naruszenia praw skarżących do integralności fizycznej, wolności i bezpieczeństwa, równości i niedyskryminacji oraz prywatności i danych osobowych.
 - Część druga dotyczy tego, że naruszenia przez zaskarżoną decyzję praw i zasad, o których mowa w części pierwszej zarzutu, nie jest zgodne z zasadą proporcjonalności ustanowioną w art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżony środek nie jest konieczny, odpowiedni ani proporcjonalny do zamierzonych celów.

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2021 r. – G.J. Riedel/EUIPO – Brew Dog (Punk)

(Sprawa T-720/21)

(2022/C 11/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: G.J. Riedel GmbH (Kufstein, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Terheggen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Brew Dog plc (Ellon, Zjednoczone Królestwa)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego Punk – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 365 577

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie R 291/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2021 r. – D’Amato i in./Parlament**(Sprawa T-722/21)**

(2022/C 11/49)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Rosa D’Amato (Taranto, Włochy), Claude Gruffat (Mulsans, Francja), Damien Carême (Argenteuil, Francja) i Benoît Biteau (Sablonceaux, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu Europejskiego w jego trzech lokalizacjach pracy;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami związanymi z wnioskiem o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-710/21, Roos i in./Parlament lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2021 r. – Rooken i in./Parlament**(Sprawa T-723/21)**

(2022/C 11/50)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Robert Jan Rooken (Muiderberg, Niderlandy) i ośmiu innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu Europejskiego w jego trzech lokalizacjach pracy;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami związanymi z wnioskiem o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-710/21, Roos i in./Parlament lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2021 r. – Rolex/EUIPO – PWT (Przedstawienie korony)**(Sprawa T-726/21)**

(2022/C 11/51)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Rolex SA (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat C. Sueiras Villalobos)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* PWT A/S (Aalborg, Dania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego (Przedstawienie korony) – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 263 679*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 sierpnia 2021 r. w sprawie R 2389/2020-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania albo, tytułem ewentualnym (na wypadek gdyby druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą wstąpiła do postępowania w charakterze interwenienta), obciążenie EUIPO i drugiej stronami kosztami postępowania solidarnie.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2021 r. – TO/EASO**(Sprawa T-727/21)**

(2022/C 11/52)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* TO (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)*Strona pozwana:* Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 20 r. a została wydana w dniu 18 grudnia 2021 r. przez [poufne] ⁽¹⁾, o której skarżąca dowiedziała się w dniu 4 stycznia 2021 r. za pośrednictwem linku [poufne], w zakresie, w jakim stanowi o nieprzedłużeniu o pierwszy dodatkowy rok, to jest do dnia 31 grudnia 2021 r., listy rezerwy kadrowej z następującymi numerami odniesienia [poufne], ważnej do dnia 31 grudnia 2020 r.;
- ponowne otwarcie i odpowiednie przedłużenie listy rezerwy kadrowej, podobnie jak 44 innych przedłużonych list, o których mowa w zaskarżonej decyzji, na okres jednego roku od dnia jej ponownego otwarcia i w konsekwencji powołanie skarżącej na stanowisko z awansem do grupy AST 3;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej odszkodowania zadośćuczynienia, mających pokryć zarówno szkodę materialną jak i krzywdę, w wysokości odpowiadającej:
 - różnicy w wynagrodzeniu między wynagrodzeniem otrzymywanym na aktualnym stanowisku AST 1 stopień 3 a wynagrodzeniem na stanowisku AST 3 stopień 1, obliczonej za okres pięciu lat od daty, której dotyczy skarga, tj. od dnia 1 stycznia 2021 r., przy uwzględnieniu utraty szans ocenionej na 75 %;
 - różnicy w uprawnieniach emerytalnych między uprawnieniami na aktualnym stanowisku AST 1 stopień 3 a uprawnieniami na stanowisku AST 3 stopień 1, obliczonej dla tego samego okresu pięciu lat, począwszy od dnia, którego dotyczy skarga, tj. od dnia 1 stycznia 2021 r., przy uwzględnieniu utraty szans ocenionej na 75 %;
- kwocie 7 500 EUR za wyrządzoną krzywdę;
- kwocie oszacowanej tymczasowo na 1,00 EUR tytułem utraty objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zaufania i uzasadnionych oczekiwań skarżącej, które zostały naruszone oraz braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, art. 1d ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz art. 27 i 29 ust. 1 akapit trzeci i czwarty regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12a regulaminu pracowniczego, zasady dobrej administracji, obowiązku dbałości oraz przekroczenia uprawnień i nadużycia władzy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dane poufne zastrzeżone.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – LW/Komisja

(Sprawa T-728/21)

(2022/C 11/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LW (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i N. Flandin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej o przeniesieniu strony skarżącej na inne stanowisko w ramach tej samej jednostki;
- jednocześnie i w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji strony pozwanej oddalającą zażalenie strony skarżącej na decyzję o przeniesieniu;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez stronę skarżącą;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym decyzja o przeniesieniu naruszyła interes prawny strony skarżącej;
 2. Zarzut drugi, zgodnie z którym decyzja o przeniesieniu nie została wydana przez właściwy organ powołujący.
 3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym decyzja o przeniesieniu i zaskarżona decyzja zostały wydane z naruszeniem art. 7 ust. 1 regulaminu pracowniczego.
 4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym decyzja o przeniesieniu i zaskarżona decyzja naruszają obowiązek dbałości o dobro urzędnika.
 5. Zarzut piąty, zgodnie z którym decyzja o przeniesieniu i zaskarżona decyzja naruszają obowiązek uzasadnienia.
 6. Zarzut szósty, zgodnie z którym decyzja o przeniesieniu i zaskarżona decyzja są wadliwe z uwagi na konflikt interesów.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL